

Arrest

nr. 131 166 van 9 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en levert hij een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissingen luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.10.2013 werd ingediend door:

Naam: [...] Nationaliteit: Marokkaanse Geboortedatum: 20.01.1991 Geboorteplaats: Tilkouzine [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- *ongedateerd getuigschrift van samenwoning, uitgegeven door het gemeentebestuur van Collado Mediano (vertaling); attest van het Spaanse belastingsagentschap (vertaling). Uit deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden reeds op hetzelfde adres gedomicilieerd waren. Echter, het gegeven dat beide reeds samengewoond hebben in Spanje, toont niet automatisch aan dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.*

- *attest van het Spaanse Ministerie van Financiën en Openbare Administraties dd. 08.10.2013 (vertaling) waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Spanje. Dit attest zegt echter niets over andere mogelijke inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

- *attest van ABW Antwerpen dd. 16.12.2013 voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsvergoeding aanvroeg met ingang van 11.07.2013. Uit dit attest blijkt niet of deze werkloosheidsvergoeding effectief werd toegekend. Op basis van de voorgelegde gegevens kan onze dienst dan ook niet beoordelen of de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene effectief ten laste te nemen.*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579.)

Hierbij onderscheidt men de materiële en de formele zorgvuldigheidsnorm en de informatieplicht. De materiële zorgvuldigheidsnorm houdt in dat de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden.

De formele zorgvuldigheidsnorm omvat de zorgvuldige voorbereiding van overheidsbesluiten. Het slaat op het zorgvuldig verzamelen van gegevens, het zorgvuldig gebruik van adviezen en het horen van of het plegen van overleg met betrokkenen teneinde volledig ingelicht te zijn over alle belangrijke elementen die een beslissing kunnen beïnvloeden. Tot slot wordt ook de informatieplicht vanwege de

overheid beschouwd als een onderdeel van de zorgvuldigheidsnorm. Elke burger heeft het recht om van de bevoegde dienst of ambtenaar een antwoord te ontvangen op vragen die voor hem persoonlijk van belang zijn.

De overheid dient de burger bij te staan in zijn zoektocht naar recht en hem te informeren over gevaarlijke toestanden.(Cass. 11 mei 2010, nr. 203.867)

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire bevoegdheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

In de motivatie van de bestreden beslissing werd weerhouden dat de documenten die verzoeker voorlegde wel kunnen aantonen dat verzoeker en referentiepersoon in het verleden steeds hebben samengewoond, maar niet dat deze eerste automatisch ten laste was van de referentiepersoon. Voor de gemeente volstonden de voorgelegde bewijzen niet, al kan uit de bewoording van de beslissing niet anders dan worden aangenomen dat er wel degelijk een begin van bewijs voorligt.

Het is dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en bijgevolg een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur dat verzoeker niet werd aangemaand om meer dienstige documenten voor te leggen. Verzoeker leefde immers in de overtuiging dat het reeds voorgelegde zou volstaan om haar bestaan te bewijzen als zijnde ten laste van de referentiepersoon.

Het middel is ernstig."

2.1.2. Bezijdens de theoretische beschouwingen van de verzoekende partij, daargelaten de vraag of ze in casu steeds van toepassing kunnen worden geacht - de verwerende partij doet thans geen uitspraak over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en al evenmin over "gevaarlijke toestanden" - komt haar betoog er in essentie op neer dat zij meent dat, aangezien er naar haar oordeel een begin van bewijs voorligt aangaande het "ten laste zijn", de verwerende partij haar had moeten aanmanen om meer dienstige documenten voor te leggen, nu zij zelf in de overtuiging leefde dat het voorgelegde zou volstaan.

2.1.3. Uit dit betoog kan alleszins geen schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet worden geput.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In de bijlage 19ter die de verzoekende partij ontving naar aanleiding van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd zij verzocht om *"binnen de drie maanden, ten laatste op 01/01/2014 de volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste in het verleden, attest niet ten laste ocmw, attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon"*.

Aan de verzoekende partij werd derhalve duidelijk te kennen gegeven welke stukken van haar werden verwacht, en de verwerende partij heeft zich er op deze wijze van verzekerd dat de beslissing over de aanvraag zou kunnen worden gestoeld op alle elementen die ter beschikking worden gesteld door de aanvrager en aldus op een correcte feitenvinding. Verder werden ook alle door de verzoekende partij aangebrachte elementen betrokken bij de bestreden beslissing. Derhalve heeft de verwerende partij wel degelijk gehandeld met respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel. De zorgvuldigheidsverplichting geldt voorts evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE), zodat de verzoekende partij, die in de hierboven geschetste context verzuimd heeft stukken bij te brengen die op een afdoende wijze zouden aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, haar eigen in gebreke blijven niet kan afwentelen op de verwerende partij.

2.1.5. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is uiteengezet als volgt:

“Verder kan niet ontkend worden dat verzoeker de nodige moeite heeft gedaan om zich te integreren in België, hiervoor worden de nodige stukken toegevoegd.

Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk een gezinsleven onderhoud met haar ouders en broers. Verzoeker heeft geen enkel belang meer in haar geboorteland. Verzoeker woont reeds een aantal jaar in België en leefde daarvoor tezamen met haar ouders in Spanje. Verzoeker heeft bovendien geen enkele werkervaring en heeft zich voornamelijk toegespitst om zich in de Belgische arbeidsmarkt te integreren. Deze verworven vaardigheden bieden echter weinig meerwaarde in haar thuisland.

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: “overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen”.

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Het gezinsleven dient bijgevolg op meest uitgebreide wijze beschermd te worden.

Artikel 74/13 dat werd ingevoegd bij wet van 19.01.2012 en dat inwerking trad op 27.02.2012 stelt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

In casu werd in de beslissing tot verwijdering geen enkele rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, ofschoon verzoeker wel degelijk een aanvraag deed tot gezinshereniging.

Het middel is ernstig.”

2.2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, doch zet op geen enkele wijze uiteen hoe de bestreden beslissing dit beginsel met de voeten zou treden. Dit middelonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

2.2.3. In eerste instantie voelt de verzoekende partij zich gegriefd doordat geen rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven, niettegenstaande de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Geen van de hiervoor geciteerde bepalingen leggen een uitdrukkelijke motiveringsplicht op, zodat hieruit geen schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dan wel artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid.

2.2.5. Wat artikel 8 van het EVRM betreft, dient erop te worden gewezen dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, de Raad in de eerste plaats nakijkt of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat het gezinsleven van de verzoekende partij betreft, doet zij gelden dat zij wel degelijk een gezinsleven onderhoudt met haar ouders en broers, dat zij reeds een aantal jaren in België leeft en dat zij daarvoor samenwoonde met haar ouders in Spanje.

Echter, opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland).

De verzoekende partij brengt geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op die bijzondere afhankelijkheid, hetgeen des te meer klemmt nu de verwerende partij in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden al had vastgesteld dat zij niet had aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de band die zij heeft met haar ouders en broers beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM, is niet aangetoond dat de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten om deze reden strijdig is met deze bepaling. In die zin maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven en daardoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Om dezelfde reden kan zij evenmin dienstig verwijzen naar het arrest Chakroun en de daarin opgenomen these dat de bepalingen waarmee voorwaarden worden opgelegd aan het recht op gezinsleven restrictief moeten worden geïnterpreteerd.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij de nodige moeite heeft gedaan om zich te integreren in België. Zij voegt een bewijs bij van haar deelname aan een cursus samenlevingsopbouw en een attest van regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie.

In de mate dat zij met de verwijzing naar deze stukken een schending van artikel 8 van het EVRM wenst aan te tonen, zich beroepend op haar privéleven, moet erop worden gewezen dat zij hiermee geen doorleefd privéleven in België aantoont. Bovendien is het zo dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnert dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag om een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat zij in illegaal verblijf in België een privéleven heeft opgebouwd, daargelaten de vraag of dit in casu het geval is, vormt op zich geen hinderpaal om dit privéleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij zelf stelt geen enkele werkervaring te hebben en zij dan wel beweert zich erop toegespitst te hebben om zich in de Belgische arbeidsmarkt te integreren, doch daarvan geen enkel bewijs voorlegt. Het volgen van een cursus in het kader van het Vlaams Inburgeringsbeleid en een cursus oefentaal volstaan daartoe geenszins. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om haar privéleven elders of in haar land van herkomst, verder te zetten. Daarenboven moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de zij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (cfr. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Ook op deze gronden is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.6. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS